

Peter James

HALÁL ELSŐ LÁTÁSRA

VS V I L Á G S I K E R E K

Peter James

HALÁL ELSŐ
LÁTÁSRA

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Dead at First Sight

Copyright © Really Scary Books / Peter James 2019

Hungarian translation © Kiss Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogositott magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KISS ÁDÁM

A borítót
KENYÓ ILDIKÓ
tervezte

A borító Egor Vikhrev fotójának
felhasználásával készült.

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 519 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Nyomta és kötötte a KORREKT NYOMDAIPARI Kft., 2022
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

1. FEJEZET

Szeptember 24., hétfő

Az élet talán nem olyan buli, amilyenben reménykedtünk, de ha már itt vagyunk, akár táncolhatunk is, mondogatta Gerald Ronson régen. Gerrynek köszönheti, hogy most belevágott ebbe, miatta állt a londoni Gatwick repülőtér érkezési várótermében. Most épp kissé nehezére esett volna táncolni, de belül, te jó ég, a szíve majd kiugrott a helyéről.

A nő bármelyik pillanatban felbukkanhat.

A szigorú, katonai neveltetése, a konzervatív tweedöltönye, a velúrcipője és az aznap valamivel korábban gondosan lenyírt, őszülő haja a legkevésbé sem illett az arcán szétterülő, gyermetes, féktelen, örömteli arckifejezéshez. Az egész teste remegett az izgalmtól. A várakozástól. A gyomra teljesen összeszűkül. Úgy érezte magát, akár egy kamasz az első randiján, pedig már lassan hatvanéves volt, és tudta, hogy mennyire nevetséges ez a hevület, de nem tehetett ellene semmit. És különben is, olyan régóta várt erre a napra – majdnem egy éve –, így most alig tudta elhinni, hogy végre eljött, hogy a nő végre eljött!

A körülötte szorongók nagy része sofőr volt, akik táblákat tartottak, rajtuk az utasuk nevével, és reménykedve pillantgattak a tolóajtókon kiáramló tömeg felé. Ám Johnny Fordwater ehelyett egy hatalmas, rózsaszín rózsákból álló csokrot szorongatott, amely akkora volt, hogy csak két kézzel tudta rendesen megfogni. Normál esetben, egykori katona lévén, kínosan érezte volna magát a virágok miatt, hiszen nem vett gyakran virágot, de a mai nap más volt. Ma rá se hederített arra, hogy mit gondolnak mások. A fellegekben járt. És csak egyvalakire tudott gondolni.

Ingridre. A nő bármelyik pillanatban felbukkanhat az érkezési oldalon. Élete szerelme. Aki elkotyogta, hogy imádja a rózsaszín rózsákat. És a rozépezsgőt, amelyből be is hűtött egy kiváló üveggel, hogy a hove-i otthonában várja őket. Laurent-Perrier, különleges nedű. Igazán elegáns.

Egy nagyon elegáns hölgynek.

A várakozás örjítő volt. A gyomra egészen összezsugorodott. Azóta nem érezte így magát, hogy először randevúzott Elaine-nel negyven évvel ezelőtt, amikor kamasz diákként kiszállt a rozsdás, öreg Mini-jéből, és a kerti ösvényen odasétált a lány szüleinek a házához a brightoni tengerparton.

Egy csomó ember bukkant fel az ajtóban. Egy idős házaspár egy kis elektromos autón ült, mögöttük a csomagjuk utazott. Egy közel-keleti nagycsaládot egy hordár kísért egy telepakolt húzós kocsival. Egy anya egy bőröndöt húzott maga után, mögötte egy kisfiú lépkedett a saját, tigriscsíkos, kis bőröndjével. Egy csapat komolykodó öltönyös pasas. Két apáca. Egy rövidnadrágos, hawaii mintás inget és strandpapucsot viselő férfi, a fején hatalmas, mexikói kalapot egyensúlyozó barátnőjével, akik mindketten tarkabarka gurulós bőröndöket toltak maguk előtt.

*Gyerünk, Ingrid! Drágám, szerelmem! Mein Liebling, mein Schatz!**

Az órájára pillantott: este hét óra múlt nyolc perccel. A müncheni járat ötven perce landolt. Az érkező gépeket felsoroló kijelzőre pillantott, majd előhúzta a telefonját, és immár ötödik vagy hatodik alkalommal ellenőrizte a légtérfigyelő alkalmazást, hogy biztosan nem téved-e. Nem tévedett. Most már ötvenkét perc telt el. Valószínűleg elkeveredett az egyik poggyász, az ilyesmi itt gyakran előfordult. Amint a most felbukkanó utasok elsétáltak mellette a kordonnál, rápillantott a poggyászukon lógó címkékre. Kereste az easyJet ismerős címkéit, amelyek jeleznék, hogy a müncheni járatról szálltak le a szerelme társaságában.

Ingrid Ostermann.

* kedvesem, drágaságom (német)

Mindent imádott a nőben, a nevét is beleértve. Volt benne valami rejtélyes, valami egzotikus. Egy nagyvilági nő!

Ekkor egy harmincas éveinek végén járó, szőke, menő, sötét nap-szemüveget, rövid bőrkabátot és bokacsizmát viselő nő bukkant fel, és határozott léptekkel húzta maga után a drágának tűnő bőrröndjét.

Ingrid!

A szíve kihagyott egy ütemet! Aztán még egyet!

Ám az izgatottsága alábbhagyott, ahogy a nő közelebb ért, és Johnny rájött, hogy nem őt várja. Ugye?

Az utas egyenesen elsétált mellette. Fordwater épp meg akarta nézni a fotóját a telefonján, amikor a nő odaintett valakinek. Láta, ahogy gyorsít a léptein, és beleveti magát egy lófarkas férfi karjába.

Legalább most már a müncheni járatról szálltak le az emberek, gondolta. Remélte. Várakozott. Újabb tizenöt perc telt el. Húsz. Egyre több easyjetes címke. De Ingrid nem került elő. A telefonjára pillantott. A nő megígérte, hogy azonnal ír neki, ha leszállt, de talán a német készülékkel nem tudott csatlakozni a helyi hálózatra. Írt neki egy üzenetet.

Itt várlak, mein Liebling! Csók!

A kijelzőt szuggerálta, és várta a választ. Talán a nő elfelejtette újra bekapcsolni a telefonját?

Aztán egy férfi hangját hallotta meg, amint a nevének szólítja:

– Mr. Fordwater?

Megfordult, és egy kopasz, tömzsi, ötvenes férfival találta szemközt magát, aki öltönyt és nyakkendőt viselt, és egy húszas éveinek végén járó, stílusos frizurájú, szőke hajú, sötét nadrágkosztümsős nő kísérette.

– Igen? – kérdezte Johnny, aki alaposan megijedt a váratlanul feltűnő idegenektől. Talán történt valami?

– John Charles Fordwater?

– Igen, én vagyok.

A férfi felmutatta a rendőrigazolványát.

– Potting nyomozó őrmester és Wilde nyomozó a Surrey és Sussex megyei Kiemelt Bűnügyek Csoportjától, uram. Kaptunk egy hívást a testvérétől, Angelától. Amióta egy kollégám pár hónappal ezelőtt beszélt önnel, aggódik magáért. Ő mondta, hogy itt találjuk, és azt is említette, kivel van találkozója. Válthatnánk pár szót, uram?

Johnny egy pillanatra teljesen összezavarodott. Aztán, ahogy felötlött benne a szörnyű gondolat, úgy érezte, mintha hirtelen egy mázsás súly rántaná lefelé.

– Ó, istenem! Kérem, ne mondják, hogy Ingrid balesetet szenvedett! Csak ezt ne!

– Velünk jönne a repülőtéri rendőrsre, Mr. Fordwater? – kérte Potting nyomozó őrmester. – Öt perc autóval.

– Kérem... Kérem, mondják, hogy jól van! Nem volt balesete, ugye?

– Nem történt baleset, uram, nem – mondta Wilde nyomozó, miközben elindultak, és elérték a kint parkoló rendőrautót.

– Hála az égnek! Hála istennek! – mondta Johnny, akiben a zavarodottság most már megkönnyebbüléssel keveredett. – Tudják, nagyon aggódom. Itt várok, hogy találkozzam vele, ha leszáll a gépe. – Kissé megilletődötten pillantott le a virágcsokorra a kezében.

– Attól tartok, hogy Ingrid Ostermann nem volt rajta a gépen, uram – mondta a nő.

Johnny odafordult hozzá, és újra megérezte a mázsás súly erejét.

– Miért... mi történt?

Rövid szünet következett, ahogy a két rendőr zavartan egymásra nézett, majd Wilde nyomozó mély együttérzéssel újra megszólalt.

– Nem is tudom, hogy mondjam pontosan, uram – kezdte. – Sajnálattal kell ezt közölnöm, uram, mert biztosan meg fogja döbenteni. Az információink szerint a hölgy, akire vár, Ingrid Ostermann valójában nem létezik.

2. FEJEZET

Szeptember 24., hétfő

SMS-e érkezett.

Vedd le a ruhádat, meine liebe Lena, látni akarom a gyönyörű testedet!

A hatodik emeleti lakásában a müncheni Müllerstraßén Lena Welch olyan erotikus izgatottságot és vágyat érzett, amelyet már jó ideje nem tapasztalt. A három pohár habzóbornak köszönhetően a szokásos gátlásait is egytől egyig levetkőzte. A negyvenhét éves, elvált nő számára igazán hízelgő volt a jóképű férfi érdeklődése, aki válaszolt a hirdetésére egy online társskeresőn, és az elmúlt három hónapban több üzenetet is váltott vele, de még nem találkoztak személyesen.

Szerette volna azt gondolni, hogy még mindig vonzó, és mivel szigorú rend szerint járt az edzőterembe és hetente háromszor futni, tudta, hogy a teste még mindig jó formában van, különösen ahhoz képest, hogy három gyermeknek adott életet, akik már mind egyetemre jártak. De még öt év elteltével is sajgott a húsz év után felbomló házassága okozta seb, amelyet az örök gyerek férje ejtett rajta, aki inkább fiatalabb nők társaságát kereste, ahelyett hogy vele vagy a gyereknevelés kötelezettségeivel foglalkozzon.

A régi magabiztossága lassan kezdett visszatérni, és végre megfogadta a testvére tanácsát, aki a megözvegyülése után regisztrált egy online társskeresőre, és folyton azzal rágta a fülét, hogy ő is tegyen így. És a testvérének igaza is lett, az elmúlt pár hónap, amelynek során különböző férfiakkal flörtölt, csodát tett az önbecsülésével. De miután évekig tűrte Jörg viselkedését, az egykori PR-vezetőnek még időbe telt, hogy újra meg tudjon bízni egy férfiban. És épp most jó oka akadt arra, hogy ebben a konkrét érdeklődőben is kételkedjen. Bár igazság szerint Dieter Haas volt

az egyetlen olyan udvarlója mostanában, akit igazán szimpatikusnak talált.

Egészen addig, míg ki nem derült, hogy nem létezik.

Az asztalán ott sorakozott előtte néhány kép egy szőke hajú, szívdöglesztő pasiról. Az egyikken egy Prada öltönyben feszített a kifutón. A másikon dagadó izmokkal a világ legkisebb fürdőnadrágjába préselte bele magát egy mediterrán kikötő rakpartján néhány jacht előtt. Egy harmadikon egy menő, fekete kabátot és nap szemüveget viselt, egy bárpultra támaszkodott, és egy gyönyörű nő csodálta.

A negyediken pedig egy pornófelvételen pózolt anyaszült meztelenül.

E képek egyike sem passzolt igazán a német ZweitesMal.de társkeresőn feladott hirdetéséhez.

Harmincöt éves, elvált légiforgalom-irányító megismerkedne egy beleváló, szőke hölgygel szórakozás, huncutkodás és ki tudja, még mi céljából.

A nő kortyolt még egyet a habzóborból, hogy összeszedje a bátorságát, és válaszolt az üzenetre.

Gyere ide, ha szeretnéd megtudni, mi van rajtam ;-)

Pár pillanattal később meg is érkezett a válasz:

Meine liebe Lena, alig várom!

A nő még egyszer végignézett Mr. Túl Szép Hogy Igaz Legyen fotóin. Arra gondolt, hogy mennyire élvezte a levelezésüket, de közben egyre jobban aggódott amiatt, hogy a férfi néhány állítása és az, ahogyan kibújt a találkozők alól, egyszerűen nem akart összeállni. Aztán jött a hidegzuhany, amikor huszonötezer eurós kölcsönt kért tőle a beteg édesanyja kórházi kezelésére.

Ez már elegendő gyanakvásra adott okot, hogy komolyabban

elkezdjen vizsgálódni az interneten. Informatikai ismereteinek és egy korábbi, hekkernek is beillő munkahelyi kollégájának a segítségével mostanra jó eséllyel sikerült kiderítenie a férfi valódi személyazonosságát.

A testvérének még nem szólt arról, hogy mit tudott meg ma, és mielőtt megkereshetné a rendőrséget, bizonyítékra volt szüksége. Ezért is hívta oda a férfit aznap estére azzal az ürüggyel, hogy átadja neki a kért pénzt. A lakásban elrejtett egy kamerát és egy hangrögzítőt.

Vajon bekapja a csalit?

3. FEJEZET

Szeptember 24., hétfő

Egyelőre nem bukkant fel.

A fenébe is, pocskék fülest kapott. És pocskékul is érezte magát, már megint. Beleszédült a tünetekbe, amelyek a legváratlanabb és többnyire a legalkalmatlanabb pillanatokban törtek rá újra és újra. Andreas Vogel a sötét Passat mögött ülve tovább figyelte a müncheni Müllerstraßét, miközben egy langyos kólát kortyolgatott, és egymás után gyújtotta meg az újabb és újabb cigarettákat, amelyekről csak egyre rosszabbul érezte magát. Az eső folyamatosan szitált, elhomályosította a szélvédőt, ettől ő még látatlanabbá vált, de nem látott rá igazán a parkoló autótól nem messze, az utca túloldalán álló, kis társasház bejáratára. Tipikus bajor épületről volt szó, amelyet sárgára festettek, a tetejét piros cserepekből rakták, és takaros erkélyek díszítették.

Lena Welch, a nő, akit meg kellett figyelnie, több mint négy órája ért haza. Egyértelműen ő volt az. A negyvenes éveiben járt, szőke haja volt, elegáns esőkabátot és magas szárú csizmát viselt. A férfi telefonján tárolt fotók alapján nem lehetett eltéveszteni. Kinyitotta

a kis kaput a csúcsos tetejű kerítésen, bement a főbejáraton, és azóta nem bukkant fel. Ebben biztos volt. A hátsó kijárat mindössze egy vészkijárat volt, ahol azonnal beindult volna a riasztó. Talán Vogel nem érezte magát teljesen késznek a feladatra, de ahhoz elég profi volt, hogy ne hagyja észrevétlenül kisurranni a nőt. Láttá, hogy az egyik hatodik emeleti lakásban ég a villany, amely a megkapott tervrajzok alapján szinte biztosan a nő otthona volt.

Hirtelen mozdulatlaná dermedt. Fényszórók villantak a viszapillantójában. Egy autó gördült végig az utcán, mintha csak egy házat keresne. Egy sötét színű szedán. Egy Audi. Elgurult mellette, és az utcai lámpák halvány fényében két férfi sziluettjét tudta ki-venni a járműben. Afrikaiaknak tündek.

Ők lennének azok?

Egy másodperccel később egy hatalmas lakóautó ért oda mellé, és eltakarta előle a kilátást.

– Tűnjön az utamból!

A lakókocsi anyósülés melletti ajtaja kinyílt, és egy zömök nő szállt ki, majd megállt az út közepén, és hangosan beszélgetni kezdett a sofőrrel. Egy újabb autó ért oda mögéjük, és pár pillanattal később rájuk dudált.

A nő tovább beszélgetett németül a sofőrrel.

– Tűnjenek az utamból! – ismételte meg Vogel dühösen.

A mögöttük lévő autó újra dudált.

4. FEJEZET

Szeptember 24., hétfő

Johnny Fordwater csendben ült az autó hátsó ülésén, miközben áthajtottak a gatwicki északi terminálról a repülőtéri rendőrségre, és közben egyre dühösebb lett. A telefonját bámulta, és próbálta szuggérálni, hogy dobjon fel egy Ingridtől érkező üzenetet. A rendőr-

ségnek fogalma sincs az egészből. Persze hogy léteznek. Ingriddel örülten szerelmesek egymásba. Épp új életet akartak kezdeni együtt. A nő mindenét eladta Németországban, és felkészült arra, hogy Angliába költözzön, hozzá. Fordwater felújította a lakását, néhány szobában lecserélte a szőnyegeket, és mindent megtett, hogy otthonosabbá tegye a helyet.

Ahogy elérték a sorompót, a férfi rendőrtiszt leengedte az ablakát, és odatette a kártyáját a leolvasóhoz. A sorompó felemelkedett, és behajtottak a szögesdróttal körbevett létesítmény területére, ahol több rendőrautó is parkolt. Lehúzódtak egy helyre, a rendőrnő pedig kinyitotta az ajtót, hogy kiszállhasson.

Elindultak a meleg, szeptemberi időben, a férfi rendőr menet közben gyorsan elszívott egy elektromos cigarettát, majd beléptek egy jellegtelen, kétszintes épületbe, amely régi linóleum bűzét árasztotta. Felmentek egy lépcsőn, végighaladtak egy szürkésbarna folyosón egy sor, falra kitűzött tájékoztató előtt, majd beléptek egy kis méretű, spártai berendezésű, ablaktalan szobába, ahol egy fémasztal két oldalán két-két szék állt. A falra szerelve egy kamera figyelte őket.

– Kér valamit inni, Mr. Fordwater? – kérdezte Velvet Wilde.
– Teát vagy kávét?

Johnnynak hányingere volt az aggodalomtól. Semmit sem érzett. Nem tudta, mit akar.

– Csak egy kis vizet, köszönöm.

Miközben a két rendőr távozott a szobából, megint ellenőrizte a telefonját. Aztán megint. Itt egyértelműen valami szörnyű hiba történt. Talán Ingrid lekéste a gépet? Nagyon sok oka lehetett a helyzetnek. Valószínűleg egy baleset miatt lezárták a repülőtérre vezető utat, vagy valami hasonló. Megint írt neki. Talán a rendőrség tévedett, és a nő még a poggyászára vár a kiadónál? Esetleg leadja a panaszát, mert elkeverték a csomagját?

Nem kapott választ.

Tárcsázta a nő számát.

Egy német üzenet fogadta, amelyet nem értett. De úgy hangzott, mintha valami probléma lenne a számmal.

Talán nincs térereje? Elveszítette a telefonját? Lemerült az akkumulátora?

A rendőrnő, Wilde nyomozó – Johnny megjegyezte a nevét – újra belépett, és a kollégája is követte. Wilde műanyag pohárban letett elé egy kis vizet az asztalra. Ő megköszönte.

– Mr. Fordwater, nem jelentene gondot, ha a kollégám, Potting nyomozó őrmester és én rögzítenénk ezt a beszélgetést? – kérdezte.

– Miért is ne? – válaszolta minden érdeklődés nélkül.

– Azért kerestük meg a repülőtéren, mert a testvérétől, Angelától kaptunk egy üzenetet, és úgy gondoljuk, hogy ön egy család célpontjává vált. Már nyomozunk az ügyben. Talán emlékszik rá, hogy a kollégám, Helen Searle nyomozó őrmester pár hónapja meglátogatta. Aggódott amiatt, hogy ön egy internetes átverés áldozata lehet, de ön nem értett vele egyet – mondta a rendőrnő. – Úgy gondoljuk, hogy változott a helyzet, és szeretnénk feltenni néhány kérdést. Egyszerűbb, ha rögzíthetjük a válaszait. Köszönjük, hogy beleegyezett ebbe!

A két rendőr leült vele szemben. A nő megnyomott egy gombot egy vezérlőpanelen, és a kamera felé fordult.

– Szeptember 24., hétfő, este nyolc óra tíz perc. Wilde nyomozó és Potting nyomozó őrmester kérdezi ki Mr. John Charles Fordwatert.

A nő biztató pillantást vetett rá. Johnny hozzá sem ért a vizéhez.

Potting belekezdett:

– Mr. Fordwater, megkérdezhetem, hogyan találkoztak először Ingrid Ostermann-nal?

A férfi elpirult.

– Online, egy német társkeresőn.

– Mikor történt ez?

– Majdnem egy éve.

– Október 22-én lehetett?

– Őszintén szólva fogalmam sincs. Talán igen.

– Ez a maga profilszövege? „Ötvenes éveiben járó, özvegy fér-

fi, egykori katonatiszt, tizennégy hendikepes golfjátékos, lelkes túrázó vagyok. Szeretem a jó borokat és a finom ételeket, tíz perc alatt kitöltöm a *Times* keresztrejtvényét. Keresek egy hasonló gondolkodású hölgyet társaság és talán romantika reményében.”

Johnny vállat vont.

– Igen, az enyém. Tudják, az elmúlt négy évben egyedül életem, amióta a szeretett Elaine-em eltávozott. Még évekkkel ezelőtt Németországban szolgáltam, és őszintén szólva megkedveltem a német nőket, bár akkoriban házas voltam, és soha nem léptem félre. De van bennük valami, amit mindig is vonzónak találtam. A többségük erősnek, magabiztosnak és élettel telinek tűnt.

– Mikor kezdett el kölcsönkérni öntől ez a hölgy, Mr. Fordwater?

– Miért szeretné tudni?

– Fontos lehet, uram.

Johnny megint vállat vont.

– Nagyjából egy hónappal azután, hogy először felvettük a kapcsolatot. Átugrott volna egy hétvégére, de valaki belement hátról az autójába a repülőtérré menet. Azt mondta, hogy a volt férje semmit sem hagyott a bankszámláján. Ezért küldtem neki hárromezer eurót, hogy megjavíttassa az autóját, ja és másik kétezret az orvosi számláira, mert a nyaki sérülését is megvizsgálták, MRI-t meg ilyesmiket végeztek. Mint kiderült, a férje nem szólt róla, hogy nem fizeti az egészségbiztosítását.

– Csak ennyit küldött neki? – kérdezte Potting.

– Először igen. Kölcsönként. Három héttel később az egészet visszafizette, és nagyon kedvesen küldött még kétszáz eurót, amiről azt mondta, hogy az a kamat.

– Visszafizette? – érdeklődött Potting meglepetten.

– Igen, így van.

– Ezután küldött még pénzt neki? – kérdezte Wilde.

Johnny tétovázott.

– Azt mondta, hogy szeretne iderepülni, hogy meglátogasson, de a két fiát el fogják bocsátani a magániskolájukból, mert a férje az ő tandíjukat sem fizette. Küldtem neki harmincezer eurót, hogy

a következő félét rendezhesse. Ezt is kölcsönként, ahogy az autójavításra szánt összeget is. Azt mondta, hogy mindent visszafizet, amint rendezték a válást, és eladták a korábbi otthonukat. Ennek egy jó része őt illeti majd a német törvények szerint.

– Küldött még más összeget is ennek a nőnek, Mr. Fordwater? – érdeklődött tovább Wilde.

Johnnyt kezdték idegesíteni a rendőrök, ezért így válaszolt:

– Nézzék! Őszintén szólva ez az egész elég kínos. Nem igazán akarok többet beszélni róla. Vissza tudnának vinni a repülőtérré az autómhoz, kérem?

Velvet Wilde nemrég sokat dolgozott a pénzügyi bűncselekményekkel foglalkozó egységénél, ezért pontosan tudta, hogy egy csalás áldozata milyen szakaszokon megy keresztül. Először a tagadással kezd, aztán a kételkedés, majd a részleges elfogadás következik. Aztán jön a felismerés, majd a düh, és végül a vádaskodás, amikor bárkit képes hibáztatni. Mr. Fordwater szépen haladt ezen az igen szomorú úton.

– Visszavisszük – mondta Norman Potting. – De elárulná, hogy fizetett-e még Ingrid Ostermann-nak, Mr. Fordwater?

– Egész pontosan Fordwater *őrnagy* – jegyezte meg Johnny határozottan. – De miért akarják tudni?

– Ahogy már mondtam, fontos lehet... *Őrnagy*.

– Rendben, még néhány alkalommal.

– És ezek mekkora összeget tettek ki?

Johnny egy pillanatig hallgatott, majd így szólt:

– Igazság szerint elég jelentőset. – Megint elhallgatott, és a telefonja üres kijelzőjére pillantott. – Tudják, pénzre van szüksége, hogy egy menő ügyvédet fogadhasson a manipulatív volt férje ellen. Az ilyesmi nem olcsó mulatság. Kölcsönadtam neki hatvan-ezer eurót a jogvita rendezésére. Emellett szegény nő édesanyja Alzheimer-kórban szenved. Mint kiderült, Németországban nem olyan jók az állami egészségügyi szolgáltatások, mint nálunk. Együtt él az édesanyjával. Csak úgy tud ideköltözni hozzám, ha elhelyezi az anyját egy idősek otthonában, szóval ebben is segítettem.

– Igazán nagylelkű öntől – jegyezte meg Norman Potting.
– Mekkora összeggel?

– Egy egész évre kifizettem az anyja ellátását. Ez százhúszezer euró volt.

Johnny ügyet sem vetett arra, hogy a rendőrnő jól hallhatóan felszisszent.

– Szóval, ha mindent összeadok, uram, akkor a számításaim szerint ez összesen kétszázezer euró. Jól mondom? – kérdezte Norman Potting.

– Többé-kevésbé. Akadt még egy-két kisebb tétel – pirult el a férfi. – De az egész csak kölcsön, mindent vissza fog fizetni, ahogy korábban is tette. De mi köze ennek bármihez is?

– Elég sok, uram. Feltehetek egy személyes kérdést? Ön tehetős ember, Fordwater őrnagy?

– Tehetős? Nem, hivatásos katona voltam. Amikor otthagytam a sereget, a jótékonyági szektorban vállaltam munkát, míg a feleségem meg nem betegedett. Motoneuron-betegsége volt. Ott kellett hagynom a munkámat, hogy teljes munkaidőben őt ápoljam. Az utolsó két évben állandó segítségre szorult, ami elég komoly anyagi megterhelést jelentett a magán-egészségügyi ellátás mellett. Nem volt biztosításunk.

– De ennek a hölgynek, Ingrid Ostermann-nak mégis ki tudott fizetni kétszázezer eurót?

– Az a helyzet, hogy igen. Banki kölcsönöket vettem fel, és életjáradékot kértem a házamra. Nyakig el vagyok adósodva. Eladtam egy ritka Bentley-t is, amit még az apámtól örököltem. De semmi gond, mert Ingrid mindent vissza fog fizetni a müncheni ház rá eső részéből – vállat vont. – Megértik, nem? Ha szeretnek valakit, segítenek rajta, nem igaz?

A két nyomozó furcsa pillantást vetett rá.

– Szeretem. Életünk hátralévő részét együtt töltjük majd. A pénz nem számít. Mindent vissza fog fizetni, és eléledgelhetünk a válás után megmaradt összegből.

– Már korábban mondtuk, uram, hogy ez a hölgy nem létezik, de nem hisz nekünk, igaz?

– Nem, ebben tévednek. Biztosan elkeverték valami iratot nyomozás közben.

Norman Potting odacsúsztatott elé egy fotót az asztalon.

– Ezt a hölgyet gondolja Ingrid Ostermann-nak?

Johnny egy pillanatig tanulmányozta, majd felderült az arca.

– Igen! De várjon csak, pajtás, nemcsak gondolom, hanem tudom!

– Teljesen biztos benne?

– Kétség sem fér hozzá, hogy ő az. Mire akarnak kilyukadni?

Potting tétovázott. F fiatal rendőrként, amikor a közlekedésrendészetnél dolgozott, a legjobban azt a szerepet utálta, amelyet a rendőrségnél csak „halálfutárnak” neveztek. Hajnali kettőkor bekopogtatni valakihez, és megmondani, hogy egy szerettük életét vesztette. Amit Johnny Fordwater őrnaggyal kívánt közölni, az éppolyan rossz lesz.

Bizonyos szempontból még rosszabb is.

5. FEJEZET

Szeptember 24., hétfő

Lena elküldte az üzenetet.

Siess! Vár a meglepetésed ;-)

A válasz azonnal megérkezett.

Fél perc!

Amint pittyent a telefonja, megszólalt a kapucsengő. Kezdtt izgulni.

Felhajtotta a habzóbor végét, és benyomta a kaputelefon gombját.

- Igen?
 - Dieter vagyok!
- Beengedte.

Egy perccel később kopogtattak a lakása ajtaján. Végigment az előszobán, és óvatosan kinézett a kémlelőlyukon, de a folyosón nem égett a villany, és túl sötét volt ahhoz, hogy bármit is lásson. Kikasztotta a biztonsági láncot, és lassan ajtót nyitott.

Amikor meglátta az alakot, elbizonytalanodott.

De mielőtt újra becsukhatta volna az ajtót, egy erős kéz befogta a száját, és elfojtotta a sikolyát. A férfi hátralökte, és fél lábbal berúgta az ajtót maga mögött. Aztán a lábát beakasztotta Lena sarka mögé, aki ettől hátraesett a faparkettára.

A férfi gyors pillantással felmérte a lakást.

– Hol van a pénz?

– Nincs semmiféle pénz – vágta vissza Lena dacosan. – Azt mondta, hogy Dieter Haasnak hívják, és légiforgalom-irányító, de tudom, hogy ki maga valójában. Tunde Oganjimi a neve, igaz?

A férfi mozdulatlanra dermedt. Lena váratlan dühöt látott az arcán.

– A rendőrség nagyon szeretne megismerkedni magával, Mr. Oganjimi. Van egy barátom a müncheni rendőrségnél.

– Az baj – válaszolta a férfi.

6. FEJEZET

Szeptember 24., hétfő

Az az átkozott lakóautó végre arrébb gurult. Az Audi épp most hajtott el Lena Welch ajtaja előtt. Lemaradt volna valamiről? Andreas Vogel rettenetesen izzadt, és hányinger kerülgette, miközben kinyitotta a Passat ajtaját, és nagy nehezen kiszállt. Egy elsuhanó taxi csak pár centivel kerülte el.

Próbálta összeszedni magát, és miközben kihúzta a derekát, elveszítette az egyensúlyát, ezért megtámaszkodott a kocsni oldalában. Pont időben ahhoz, hogy lássa, ahogy egy sötét alak a magasból a mélybe zuhan.

A hatodik emeleti lakás erkélyéről esett ki. A nő lakásából.

Tompa puffanás hallatszott, mintha csak egy zsák krumplit hajítottak volna a földre. Vogel egy pillanatra egészen eltávolodott az eseményektől, mintha egy filmet nézne, és látta, amint a nő testét felnyársalja a közvetlenül az erkélye alatt lévő kerítés. Mielőtt összeszedte volna az erejét, hogy odafusson hozzá, látta, hogy az Audi vezetőoldali ajtaja kivágódik, egy inas, fekete férfi kiugrik, a kezében egy hatalmas, késnek tűnő tárggyal, amely megvillan az utcai lámpák fényében, odafut a nőhöz, megragadja az arcát, megvágja a pengével, majd valamivel a kezében visszapattan az autóba. Ahogy elérte a jármű ajtaját, kivágódott a társasház kapuja, és egy másik, sokkal izmosabb férfi piros cipőben odarohant az autóhoz, valami vaskos tárggyal a kabátja alatt.

Pár másodperccel később az Audi elhajtott.

Vogel tétovázott. Aztán visszaszállt a Passatba, és utánuk eredt. Egyenesen átsüvítettek egy piros lámpán, ő pedig kénytelen volt a fékre taposni, mert az orra előtt keresztben megindult a forgalom. Két percet vesztegelt a lámpánál, mielőtt újra elindulhatott volna. Egy darabig semmivel sem törődve száguldott előre, de semmi jelét nem látta az Audinak. Tíz percig körözött, keresgélt a mellékutcákban, de nem érezte jobban magát.

Végül feladta, és sűrűn átkozódva visszatért a lakásához. Közben azon töprengett, hogy a másik férfi mit csinált a hatalmas késsel.

Arra jutott, hogy hamarosan ügyis megtudja. *A franca!*

Hibázott. Hangosan káromkodott egyet, és a szélvédőre ordított. Nem szokott hibázni.